

Natálie Soldátová

POMSTA MAFIE

příběh lásky a nenávisti

● — pointa

Pomsta mafie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Natálie Soldátová

Pomsta mafie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pomsta mafie

Copyright © Natálie Soldátová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7650-660-2

ISBN e-knihy 978-80-7650-945-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-946-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-944-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Natálie Soldátová

POMSTA MAFIE

příběh lásky a nenávisti

Vedení účetnictví
a daňové poradenství

www.helland.cz

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych z celého srdce poděkovat všem, kteří mě podporovali od samého začátku, abych vydala tuto knihu a splnila si tak svůj dlouhodobý sen.

Moc děkuji svým rodičům za neustálou podporu, bez vás by to nebylo možné. Děkuji své rodině, známým a všem přátelům, kteří podpořili mou kampaň a pomohli mi s vydáním této knihy.

Je také několik lidí, kterým chci jmenovitě poděkovat za příspěvek na vydání této knihy:

Míša a Michal Strnadovi

Martin Kulhánek

KAPITOLA 1

Jak rychle se vám může život obrátit vzhůru nohama? Včera večer jsem seděla ve svém bytě na podlaze koupelny a snažila se vzpamatovat z nevěry. Pár chvil nato jsem obdržela hovor od svého šéfa a dostala nabídku odletět do Itálie, abych prezentovala náš časopis na místní konferenci. Pár hodin nato jsme přistáli na letišti v Neapoli a já začínala doufat, že by se pro mě mohlo konečně všechno změnit.

„Už jsi zavolala taxi?“ zeptala se Anita, moje nejlepší kamarádka. Jela se mnou, aby mě podpořila.

„Nepotřebujeme taxi. Šéf mi zařídil řidiče. Měl by tu někde čekat s mým jménem,“ odpověděla jsem a rozhlédla se kolem.

„To je ale luxus,“ usmála se Anita nadšeně a strčila si cestovní pas zpátky do kabelky.

„Tak nějak,“ zasmála jsem se a zahlédla muže s cedulkou s mým jménem, jak na nás nadšeně mává.

„Vidím ho,“ prohlásila jsem a vydala se za ním.

Měly jsme namířeno do oblasti Positano. Bylo to asi hodinu jízdy od letiště v Neapoli. Ten výhled z auta na oceán, když auto vyjelo z města, byl nádherný. Všude jachty, ulice plné turistů, a to bylo teprve ráno kolem deváté. Náš hotel stál na kopci, takže jsme měly výhled na celé Positano.

„Tak tenhle pokoj je bomba,“ prohlásila nadšeně Anita, když jsme vešly do našeho pokoje.

„To teda,“ usmála jsem se, položila kufr na zem a pustila se rovnou do vybalování.

Náš pokoj byl laděný do béžova, s velkou postelí a koupelnou. Taky jsme měly balkon se stolkem a židlemi s výhledem na město a moře.

„Nemohla bych se sem přestěhovat?“ našpulila rty Anita.

„Věť mi, že na to jsem už taky myslela,“ usmála jsem se. „Možná, pokud mi ta schůzka vyjde, mohli by mi nabídnout práci a psaní článků tady místo Prahy,“ pokrčila jsem rameny.

„A chtěla bys radši být a pracovat tady? To bys musela v angličtině nebo italštině, ne?“ zeptala se Anita.

„Myslím, že po tom všem, co se stalo doma, bych práci tady brala hned, a s angličtinou problém nemám,“ sedla jsem si na postel.

„Budu ti držet palce. Richard byl idiot, nemysli už na něj. Máme zítra celý den, takže si to tady před tvou schůzkou pořádně užijeme.“

„Díky, že jsi jela se mnou,“ věnovala jsem jí vděčný úsměv.

„Myslíš si, že bych odmítla trip s kámoškou do Itálie?“ nadzvedla obočí Anita a začala si taky vybalovat.

Večer jsme se rozhodly zajít do baru pod kopcem kousek od hotelu. Nebyl to ale klasický bar. Měl hezké sezení venku na osvětlené zahradě s pohovkami a působil jako menší restaurace.

S Anitou jsme si sedly na kraj s výhledem na večerní Positano a objednaly si šampaňské. Oblékla jsem si lehké modré letní šaty a páskové sandálky s diamanty.

„Takže kdyby ti nabídli práci tady po té prezentaci časopisu a tvého článku, myslíš, že bys to vzala?“ vyzvídala Anita a napila se svého drinku.

Pokrčila jsem rameny. „Nejspíš ano. Byla by to zkušenost, a navíc bych tu mohla začít se vším od znova. Uvidím, jak to dopadne,“ usmála jsem se.

„Já si ale stejně myslím, že bys měla zkusit pracovat jako organizátorka akcí. Vždycky jsi to chtěla dělat a jsem si jistá, že by to byl úspěch,“ pronesla Anita a ukázala mi palec nahoru.

„Žurnalistika mě baví a myslím, že moje práce mě teď živí dobře.“

„To ano, ale tohle byl vždycky tvůj sen a měla bys to konečně zkusit, jinak tě to bude jednou mrzet.“ V tomhle měla Anita pravdu. Vždycky mě lákala ta představa plánování společenských akcí, ale žurnalistika mě bavila a byla to pro mě bezpečnější volba. Nikdy jsem nedostala

odvahu s ní skončit a začít se věnovat svému snu, ale možná se mi to někdy povede.

„I tak ti držím palce a věřím, že zítřek bude úspěch,“ vytrhla mě Anita z přemýšlení.

„Co bych si bez tebe počala,“ povzdychla jsem si s úsměvem a příťukly jsme si skleničkami.

V ten moment mi začal zvonit mobil. Když jsem přečetla jméno na displeji, začalo mi bušit srdce.

„Kdo to je?“ zeptala se Anita.

„Richard...“ nadechla jsem se a podívala se zpátky na ni.

„Neber to, nebo ti zkazí večer,“ zakroutila nesouhlasně hlavou Anita.

„Zajímá mě, co chce,“ zvedla jsem se pomalu z pohovky a vzala si kabelku.

„Stello...“ varovala mě, ale marně.

„Budu hned zpátky,“ uklidnila jsem ji a šla jsem dál od baru na zahradu. Došla jsem až ke zdi s výhledem na město a telefon zvedla.

„Richard...“ promluvila jsem do mobilu a snažila se znít nad věcí.

„Stello, ahoj. Máš čas? Nechal jsem si u tebe nějaký věci,“ promluvil Richard.

„Nejsem doma,“ odpověděla jsem a cítila, jak se mi začínají potit dlaně.

„A kde jsi?“

„To tě už nemusí zajímat. Budu zpátky za tři dny,“ odsekla jsem.

„Aha, dobře. Doufám, že se už nezlobíš. Víš, že posledních pár měsíců nebylo nic moc.“

V tu chvíli se mi začaly hrnout slzy do očí. Už zase.

„Nechci se o tom s tebou už bavit. Rozhodl ses,“ zakroutila jsem hlavou a modlila se, aby tenhle rozhovor už brzy skončil.

„No tak, Stello, nebuď taková. Vždyť víš, že tě štvalo, že jsme na sebe neměli čas.“

„Richard, jenže...“ V ten moment jsem zaslechla výkřik. Všimla jsem si skupiny asi pěti mužů kousek pode mnou pod kopcem. Stáli nad dalším mužem a dávali mu rány ze všech stran. Neviděla jsem jim

do tváře, protože už byla tma, ale zaslechla jsem výstřel, z kterého mě polilo horko.

„Stello, haló?“ ozval se do telefonu Richard.

„Ještě... se ozvu.“ Neschopná vydat ze sebe víc slov jsem hovor ukončila.

Oni tam dole snad někoho zabili?

Zhluboka jsem se nadechla a šla rychle zpátky k našemu stolu, kde jsem si sedla vedle Anity.

„Stalo se něco? Jsi nějaká bledá,“ podivila se, když si všimla mého vyděšeného výrazu.

„Nejsem si jistá, ale myslím, že jsem právě viděla přestřelku,“ řekla jsem potichu.

„Cože? O čem to mluvíš?“ zamračila se a rozhlédla se kolem.

„Mluvila jsem s Richardem a v ten moment jsem slyšela něco jako výstřel a výkřik a pak jsem pod sebou z kopce viděla asi pět chlapů, jak se perou s nějakým jiným chlapem,“ nadechla jsem se a podívala se zpátky na ni.

„Nebyla to policie nebo něco? Jsi si jistá?“ zeptala se nevěřícně.

„Já nevím, jen vím, co jsem viděla. Byla tam tma, neviděla jsem jim moc do obličeje, ale myslím, že byli všichni v černém, a pak jsem slyšela výstřel, ale nevím, jestli to bylo od nich.“

Anita se nadechla, když vtom jsem zahlédla skupinu mužů procházet kolem baru na zahradě. Anita se na ně taky otočila, když si všimla mého pohledu.

„Mám pocit, že to jsou oni...“, zašeptala jsem.

Všichni na sobě měli černé kalhoty, košile a saka. To určitě nebyla policie. Nebyla jsem si jistá, že to byli oni, ale jeden z nich se podíval mým směrem. Cítila jsem na sobě jeho oči a podívala se na něj nazpátek. Měla jsem pocit, jako by to byla věčnost, když jsem ho sledovala, jenže pak zmizel s ostatními za roh.

Promnula jsem si oči a zatřásla hlavou.

„Ať to bylo cokoli, nebudeme se do toho radši plést,“ prohlásila Anita a otočila se zpátky ke mně.

„To bude nejlepší. Jen doufám, že jsem se jen přehlédla,“ kývla jsem na souhlas a znovu se napila.

„Nebo myslíš, že bychom měly zavolat policii?“ navrhla Anita.

„Ne, ne, radši to necháme být. Nechci ani přemýšlet nad tím, co se tam právě odehrálo,“ zvedla jsem ruku na znamení, že to nebudeme dál rozebírat.

„Tak fajn, asi jo. No a co chtěl Richard?“ změnila téma.

„Jen že se u mě musí zastavit pro nějaké věci, to bylo všechno.“

„Žádné škemrání o odpuštění?“ usmála se Anita.

„Ani náhodou, ale pořád jsem se z toho úplně nedostala. Byla jsem s ním docela dlouho.“

„Ale ty se z toho dostaneš. Zítra si to tady užijeme, ty pak půjdeš na schůzku a všechno bude dobrý. Dobře?“ utěšovala mě.

„Dobře, děkuju...“ Věnovala jsem jí lehký úsměv a znovu se napila, abych se trochu probrala.

Kolem půlnoci jsme odcházely z baru a já se snažila dovolat našemu řidiči, jenže to nezvedal.

„Kde je?“ zeptala se Anita a rozhlédla se.

„Nevím, nebere mi telefon, divný,“ zamračila jsem se.

„Stella Mayerová?“ ozval se někdo za námi.

Otočila jsem se za hlasem a uviděla chlapa v saku.

„Ano, a kdo jste vy?“ zeptala jsem se, když jsem si uvědomila, že je to někdo jiný než náš řidič.

„Jsem váš nový řidič. Ten váš musel nutně odjet, tak jsem byl povolán místo něj.“ Usmál se a otevřel nám dveře. Auto bylo stejné a poznávací značka taky.

„Aha, dobře,“ podívala jsem se na Anitu, která jen pokrčila rameny, a nastoupily jsme do auta. „A je v pořádku?“ zeptala jsem se řidiče, když jsme vyjeli směrem k hotelu.

Podíval se na mě do zpětného zrcátka. „Ano, slečno, jen nastaly nějaké komplikace v jeho rodině,“ kývla a vrátil pohled před sebe.

Autem na hotel to bylo jen pár minut a nikdo z nás potom už nepromluvil. Anita mi usnula na rameni, zatímco jsem se kochala

nočním výhledem na Positano z okna. Hned jak jsme se dostaly na pokoj, osprchovaly jsme se a zalehly do postele.

„Pořád to nemůžu dostat z hlavy,“ povzdychla jsem si a přetáhla přes sebe deku.

„Co myslíš? Richarda?“ otočila se ke mně Anita.

„Ne, ty muže z baru. Nepřišli ti divný?“

„No, byli docela sexy v těch oblecích. Třeba to nebyli ti, co si myslíš, že jsi viděla. Možná to byli manažeři? Nebo nevím...“ pokrčila rameny.

Zasmála jsem se a zavrtěla hlavou.

„Mhm, asi ne, ale třeba to byl pod tím kopcem nějaký gang. V Itálii jich je hodně, četla jsem to v průvodci,“ zavřela jsem pomalu oči, jak na mě dopadla únava.

„Ty sis četla průvodce?“ podivila se Anita a uchechtla se.

„No a proč ne? Chtěla jsem být připravená.“

„Já si to všechno našla na netu. Snazší a rychlejší,“ poučila mě s úsměvem a zalehla do postele vedle mě.

„Pravda, ale já dávám přednost knížce,“ pokrčila jsem rameny a zhasla světla.

„Tak dobrou noc,“ zívla Anita, načež jsme se obě otočily na bok a po chvíli usnuly.

KAPITOLA 2

Tma. Muži v černém. Richard. Křik. Jeho oči. Jeho pohled.

Zvuk budíku mě probudil z noční můry předešlé noci. Promnula jsem si oči a všimla si, že Anita ještě spí. Rozhodla jsem se rychle osprchovat, abych se trochu probrala z toho, co se mi právě zdálo. Studená voda mi pomohla vrátit se zpátky do reality. Myslela jsem, že dnes už se tím zabývat nebudu, ale pořád jsem přemýšlela nad tím, co se včera pod tím kopcem stalo. I když jsem věděla, že odpověď radši znát nechci, byla jsem i tak zvědavá, jestli ti muži v baru byli ti samí, co pravděpodobně spáchali vraždu nebo nějakou loupež. Četla jsem sice, že jsou v Itálii různé gangy a mafie, ale to by byla hodně velká náhoda, abych něco takového zahlédla. Navíc Positano je prý bezpečné. Zavrtěla jsem hlavou a opláchlá si pod studenou sprchou obličej. Přestaň na to myslet, vynadala jsem si v duchu a smyla si šampon z vlasů. Oblékla jsem si župan a vlasy zabalila do ručníku. Když jsem se vrátila do ložnice, Anita už byla vzhůru.

„Dobré ráno, vidím, že sis přivstala,“ usmála se Anita plná energie.

„Měla jsem hrozný sen, musela jsem to ze sebe smýt,“ vzdychla jsem a vytáhla si ze skříně oblečení.

„Ale ne. O čem?“ zamračila se starostlivě.

„O Richardovi a o tom, co jsem včera viděla.“

„To se nedivím. Za posledních pár dní toho na tebe bylo myslím až dost. Proto se teď oblékneme a půjdeme do města,“ řekla s úsměvem a vstala z postele.

„Já myslela, že jsi chtěla jít k bazénu?“

„Tam půjdeme potom. Teď si zajdeme na snídani do kavárny a potom musíme nakoupit nějaké suvenýry,“ prohlásila a šla se taky převléct.

Vyfěnovala jsem si vlasy a nanesla si trochu pudru a řasenky. Oblékla jsem si své oblíbené modré letní šaty, co jsem měla i včera v baru, a upravila si vlasy. Měla jsem je lehce pod ramena, zatímco Anitě sahalo až k pasu.

Po chvíli jsme vyšly z hotelu ven a našly místní kavárnu kousek pod kopcem, kde jsme si daly výbornou snídani a kávu.

„Kam tedy půjdeme?“ zeptala jsem se, když jsme dojedly.

„Šla bych ještě kousek z kopce dolů na hlavní ulici. Koukala jsem, že tam je turistická zóna s obchody,“ rozhodla a dopila své kafe.

„Chci si koupit nějaký hezký klobouk na pláž, takže nejsem proti,“ souhlasila jsem a věnovala jí úsměv. Nákupy s Anitou mě vždycky bavily.

„Já určitě chci nové sluneční brýle,“ zvedla ukazováček a usmála se.

„Kde všude sis ty nekoupila sluneční brýle,“ zakroutila jsem hlavou a vydaly jsme se z kavárny směrem k hlavnímu náměstí.

Bylo něco kolem jedenácté dopoledne a už bylo horko k padnutí, ale to teplo od slunce, co mě hřálo na kůži, jsem si užívala. Když jsme odjížděly z Prahy, přišlo, a to byl květen. Neříkám, že u nás doma nebylo už taky docela teplo, ale tady aspoň nepřišlo.

„Miluju, jak tu všude hraje italská hudba,“ pronesla jsem a otočila se do rytmu.

„Já to tady miluju všechno. Má to tu svoje kouzlo, není to tak předlidněné jako Řím,“ souhlasila Anita a zasmála se, když mě viděla pohybovat se v rytmu hudby.

„Pravda. Podíváme se támhle?“ ukázala jsem na menší místní obchod s oblečením.

„Mmm, tak to beru,“ zajásala Anita a vydala se směrem k obchodu.

Byl to menší italský butik, ty jsem úplně zbožňovala. Zkoušely jsme si s Anitou různé věci na sebe. Zahlédla jsem hezké plážové klobouky a jeden jsem si hned vyzkoušela. Prohlížela jsem se v zrcadle, když v tu chvíli jsem zahlédla v odrazu za sebou na ulici, jak mě pozoruje nějaký muž. Když jsem se otočila, už tam nebyl. Vypadal jako ten, kterého jsem včera viděla v baru, když odcházel. Začínala jsem z toho už vážně bláznit?

„Vybrala sis? Ukaž,“ přišla ke mně Anita a podívala se na klobouk, co jsem měla ještě na hlavě.

„Ten si vezmi,“ usmála se.

„Líbí se mi...“ Duchem nepřítomně jsem se ještě jednou podívala ven.

„Děje se něco?“ zeptala se nechápavě Anita, když si všimla mého zaskočeného výrazu.

„Co? Ne, jen jsem měla pocit, že jsem viděla toho chlapa ze včerejška,“ otočila jsem se zpátky na ni a sundala si klobouk z hlavy.

Anita se podívala tím směrem a zamračila se.

„Nikoho tam nevidím. Je tam docela dost lidí. Ten rozchod s tebou pěkně zatočil. Pochybuji, že bychom je potkaly znovu. Ten klobouk ti vezmu,“ vzala mi klobouk z ruky a šla k pokladně.

Úsměv jsem jí sice oplatila, abych dala najevo, že mě to zas tak nevyděsilo, ale pořád jsem přemýšlela nad včerejším večerem a záhadnou postavou, co jsem teď viděla za sebou. Potřebovala jsem se pořádně probrat a přestat tak moc přemýšlet. Po chvíli se ke mně Anita vrátila a vyšly jsme zpátky na ulici.

„Co sis vlastně koupila ty?“ vzala jsem si od ní svoji tašku.

„Ty brýle a moc hezké šaty přes plavky,“ usmála se Anita.

„Budu je chtít vidět, až půjdeme na pláž,“ oznámila jsem jí a nasadila si na hlavu svůj nový klobouk.

Po dlouhém chození po různých buticích a obchodech jsme si zašly na oběd a zmrzlinu. Bylo hrozné horko, takže jsme si sedly do stínu k fontáně s výhledem na moře.

„Kdy máš zítra tu schůzku?“ zeptala se Anita, zatímco jsme ujídaly zmrzlinu.

„Kolem jedenácté dopoledne. Mělo by to být na hodinu a podle toho, jak se to bude vyvíjet, pak máme zbytek dne před odletem volno,“ zamyslela jsem se, když jsem si spočítala, kolik budeme mít času.

„Jsem za tebe hrozně natěšená. Zítra po té schůzce půjdeme do baru, protože budeme oslavovat tvůj úspěch,“ pronesla nadšeně Anita.

„To ještě nevíme, jestli to bude úspěch,“ znejistěla jsem.

„Bude, žádná jiná možnost není. Než pak odjedeme domů, pořádně to tady oslavíme.“

„Tak dobře, budu tě muset poslechnout,“ kývla jsem s úsměvem na souhlas a dojedla svou zmrzlinu.

Zpátky na hotel jsme se vracely kolem třetí hodiny odpoledne. Došly jsme se na pokoj převléknout do plavek, abychom stihly ještě zajít na pláž.

„Co na to říkáš?“ zeptala se Anita, když mi na sobě ukazovala ty nové šaty, co si koupila. Doupravila jsem si plavky a otočila se zpátky na ni.

„Moc hezký,“ kývla jsem s úsměvem. Růzovobílé šaty jí hezky ladily k plavkám. Moje plavky byly červené a přes sebe jsem si vzala lehký černý přehoz. Ty červené plavky tomu daly pěkný kontrast.

Sešly jsme z kopce dolů k pláži označené Spiaggia. Byla spíš oblázková, ale písek tam byl taky, takže se po ní dalo chodit i bez bot. Našly jsme si dvě volná lehátka přímo u vody. Jelikož už byly skoro čtyři hodiny, bylo příjemné teplo. Ani vedro, ani zima, takže ideální na opalování.

„Sexy Italové na obzoru...“, zašeptala Anita, což mě donutilo podívat se k vodě.

„Kde?“ sundala jsem si sluneční brýle a podívala se směrem k moři.

„Jdou z vody přímo před námi,“ usmála se Anita, když jsem si všimla, jak je pozoruje.

Dva svalnatí muži se právě vrátili z moře na pláž a byly to přesně ty typy, po kterých bychom s Anitou šly. Nenápadně jsme je pozorovaly, jak jdou ke svým lehátkům, ale tam je hned objaly nějaký dvě ženské.

„Ale no tak,“ postěžovala si Anita.

„Samozřejmě že takovýhle chlapi nebudou single,“ zasmála jsem se a promnula si oči.

„Tak nefér... mohly jsme mít společnost,“ zasténala sklesle a podívala se zpátky do časopisu.

„Možná zítra večer v baru,“ povzbudila jsem ji a nasadila si zpátky brýle.

„To by bylo fajn. Obě potřebujeme chlapa,“ mrkla na mě.

„Ne, nepotřebujeme. Navíc já jsem teď o jednoho přišla,“ připomněla jsem jí.

„No právě. Richard byl vůl a Italové jsou sexy a loajální, takže musíme jít po Italech, a když je teď nenajdeme, tak sem přiletíme znovu,“ usmála se, když mi prozradila svůj plán, jak mi dohodit chlapa.

„Dobře, to zní fajn,“ souhlasila jsem, i když jsem věděla, že se teď na vztah stejně necítím, a zavřela jsem znovu oči. Anita byla vždy ta společenštější z nás dvou a byla by schopná dohodit mi snad kohokoliv, zatímco já jsem měla ráda svůj klid. Tedy aspoň ve většině případů.

Po západu slunce jsme se vrátily zpět na hotel a objednaly si večeři na pokoj. Procházela jsem si svou prezentaci a napsala si pár poznámek na zítřejší schůzku, abych byla připravená, zatímco Anita se snažila dívat na film, který byl samozřejmě v italštině.

„Jde z toho aspoň poznat, o co tam jde?“ zeptala jsem se, když jsem se zadívala na film, který sledovala.

„No každopádně to je romantická komedie, ale nemám tušení, co ten chlap po té ženské chce. Ale ta italština se hrozně hezky poslouchá,“ pokrčila rameny a napila se čaje.

„To je fakt,“ souhlasila jsem, dala si svoje poznámky do desek a lehla si k ní na postel.

„Krucí, volají mi z práce,“ vzdychla Anita, když jí zazvonil mobil. Zvedla se z postele a odešla na balkon.

Zatímco Anita telefonovala, snažila jsem se přijít na to, o čem ten film je, ale i tak mě to bavilo sledovat. Stačilo mi, že tam byly vtipné scény.

„Mám špatnou zprávu,“ začala Anita, když se vrátila zpátky do postele.

„Co se stalo?“ podívala jsem se na ni.

„Volali mi, že se musím zítra vrátit. Mají tam nějaký skluz. Jedna naše designérka dala výpověď a chtějí, abych za ni převzala jeden projekt,“ promnula si čelo.

„Aha, takže musíš zítra odletět?“

„Hned ráno, takže tu s tebou nemůžu zůstat na tu schůzku,“ povzdychla si zklamaně.

„Aha, to nevádí, aspoň jsme si užily dnešek. Hlavně to je docela dobrý pro tebe, ne?“ snažila jsem se ji povzbudit.

„Jo, je to jeden z těch projektů na nové kanceláře.“

„Jestli se někdy budu stěhovat, vezmu si jako svoji interiérovou designérku tebe,“ políbila jsem ji na tvář, což ji přinutilo se usmát.

„Ach, děkuji,“ zasmála se. „Hlavně doufám, že se mi už brzy podaří založit svoji vlastní firmu interiérového designu.“

„Tak aspoň jim máš příležitost ukázat, jak si dobrá,“ usmála jsem se.

„No uvidíme. Bude to běh na dlouhou trať. Zítra tedy spolu nemůžeme do baru,“ Anita se smutně zamračila.

„To nevádí, po schůzce prostě přiletím do Prahy a oslavíme to tam. Pokud bude důvod slavit,“ pokrčila jsem nejistě rameny.

„To víš, že bude. Už se na to těším. Budu na tebe myslet. I tak ale přemýšlej nad tím, co jsem ti řekla. Mohla bys plánovat moje akce, až budu známá designérka,“ usmála se a lehla si zpátky vedle mě.

Ještě chvíli jsme se dívaly na film a potom jsme po chvíli mluvení usnuly.

Další den ráno jsem Anitě pomohla sbalit a objednala jí taxi.

„Opravdu mě mrzí, že tu nemůžu zůstat,“ řekla, když jsem se s ní loučila před hotelem.

„To nevádí. Hned po schůzce ti napíšu,“ pevně jsem ji objala.

„Tak dobře. Hodně štěstí,“ usmála se a nastoupila do auta.

Mávala jsem jí, dokud taxík nezmizel pod kopcem. Tak, a teď jsem tu zůstala sama, ale jen na chvíli. Večer mi taky letí letadlo. Vlastně jsem ani nevěděla, jestli bychom ten bar s Anitou vůbec stihly.

Vrátila jsem se zpátky na pokoj a připravila se na schůzku. Upravila jsem si vlasy a oblékla si černé business šaty. Před jedenáctou na mě už čekal před hotelem řidič a odvezl mě na místo schůzky. Bylo to jen pár minut od hotelu. Začala jsem být lehce nervózní, když jsem si v autě pročítala svoje poznámky, ale řekla jsem si, že se to buď povede, anebo ne. Nechtěla jsem ale zklamat svého šéfa, takže jsem si slíbila,

že do toho dám vše. Když to vyjde, možná bych tu v budoucnu mohla pracovat. Nevadilo by mi tady být. Jen jsem pořád přemýšlela nad tím, co řekla Anita. Uvidím, co mi přinese štěstí a osud.

Po chvíli jsme přijeli na místo a já vešla do recepcce menší budovy, odkud mě recepční odvedla do místnosti, kde se konala schůzka s editory. Za pár minut všichni dorazili a mohli jsme začít.

Po hodině jsem to měla za sebou. Všichni byli milí, takže tam nepanovalo takové napětí, jaké jsem čekala. Italové byli vážně sympatičtí, mluvilo se s nimi dobře a příjemně. Prezentaci našeho českého časopisu a mého článku v angličtině jsem zvládla lépe, než jsem čekala, a moje práce se jim líbila. Řekli mi, že se mi ozvou ohledně spolupráce se mnou, ale že s naším časopisem budou chtít spolupracovat určitě. Šéf bude mít radost.

Když jsem vyšla ven, zatímco jsem čekala na řidiče, napsala jsem zprávu svému šéfovi, který měl samozřejmě radost. Po chvíli řidič dorazil a otevřel mi dveře.

„Hotel, slečno?“ ujistil se a upravil si sluneční brýle.

„Ano, děkuju. Jen si sbalím a potom ve tři hodiny potřebuju zpátky na letiště.“ Nastoupila jsem do auta a napsala zprávu Anitě.

Po chvíli jsme dorazili zpátky na hotel a já si šla zabalit věci na odlet. Pokud mě vezmou, budu se sem moct vrátit a pracovat tady. V Positanu se mi moc líbí. Teda až na ten zážitek v baru.

Sbalila jsem si věci, osprchovala se a dala si ještě oběd v hotelové restauraci. Ve tři hodiny jsem vzala kufr a vrátila se zpátky na recepci, kde na mě už čekal můj řidič s autem.

Pomohl mi s věcmi do kufru a vyjeli jsme z hotelu. Kochala jsem se výhledem na Positano a moře, když jsme sjížděli z kopce dolů zpátky směrem k Neapoli. Cestou v autě jsem usnula a probudilo mě až zastavení auta. Pomalu jsem otevřela oči a podívala se kolem sebe. Můj řidič v autě nebyl a já si při pohledu z okna všimla, že na letišti sice jsme, ale rovnou u přistávací plochy vedle soukromého letadla. Kde to jsme?

Chtěla jsem otevřít dveře, jenže byly zamčené. To už mě začala svírat panika.

KAPITOLA 3

Začala jsem bušit na dveře a neustále jsem se je snažila otevřít. V tu chvíli někdo auto odemkl a otevřel mi.

„Vidím, že už jste vzhůru,“ pronesl muž v černém.

„Co? Kdo jste?“ zeptala jsem se se zatajeným dechem.

„Brzy vám vše vysvětlíme, ale domů se teď nějakou dobu nedostanete,“ zakroutil hlavou a vytáhl mě z auta ven.

„Hej! Okamžitě mě pusťte!“ ječela jsem na něj. Držel mě pevně za paži a zabouchl za mnou dveře od auta. V tu chvíli jsem si všimla svého řidiče, jak stojí vedle dvou mužů u letadla. Všichni měli nasazené sluneční brýle a na sobě černá saka. Tak moment.

Než jsem stihla cokoliv říct, ten chlap mi v rychlosti dal kus látky přes obličej. To už jsem upadla do spánku.

Po nějaké chvíli jsem pomalu otevřela oči. Nevěděla jsem, kolik času uběhlo, ale byla jsem si dobře vědoma toho, že jsem uvnitř soukromého letadla. Bolela mě hlava. Chtěla jsem se zvednout, ale bezpečnostní pás mě hned zarazil. Z okénka jsem zahlédla, že jsme už ve vzduchu. Co se vlastně stalo?

„Už ses probudila. Promiň, ale jinak bychom tě dovnitř nedostali,“ promluvil na mě mužský hlas anglicky s italským přízvukem. Když jsem k jeho hlasu zvedla pohled, uviděla jsem před sebou sedět vysokého muže v tmavém obleku. V ten moment mi došlo, že je to ten z baru, ten, který stál v odrazu zrcadla v butiku v Positanu. Měl na sobě černé sako, bílou košili a sledoval mě studeným a soustředěným pohledem, z kterého mi přeběhl mráz po zádech.

„Grazie, Marco,“ řekl jednomu z mužů, který mu podal sklenici vody.

„Myslím, že by ses měla napít,“ přikázal a natáhl ke mně ruku se sklenicí.

„Je to další způsob, jak mě otrávit?“ potichu jsem na něj zasyčela skrz zuby, ale ještě jsem se cítila dost omámeně.

„Neotrávili jsme tě. Jen jsi na chvíli usnula,“ bránil se muž s italským přízvukem.

Lehce jsem zatřásla hlavou a podívala se zpátky z okna. Pomalu postavil sklenici na stolec.

„Kdo jste a co po mně chcete?“ zeptala jsem se ještě s knedlíkem v krku.

„Všechno ti vysvětlím, až přistaneme na Sicílii,“ oznámil mi, jako by se vlastně nic nedělo, a zabořil se zpátky do sedadla.

Znovu jsem se na něj podívala a přimhouřila oči.

„Na Sicílii? O čem to mluvíte? Musím se vrátit do Prahy. Tam mělo letět moje letadlo,“ vyjekla jsem a cítila, jak mě začíná popadat vztek.

„To nepůjde,“ zakroutil hlavou.

„Řekněte mi hned, kdo jste, nebo vám slibuju, že na vás zavolám policii,“ pohrozila jsem mu a začala se pomalu víc probouzet. „Tohle je únos!“

„Policie ti v tomhle nepomůže, zlato. Věř mi a uvidíš, že se ti nic nestane,“ snažil se mě ujistit s lehkým úsměvem.

„Poslouchejte, můj řidič mě měl odvézt na normální letiště,“ řekla jsem a nespouštěla z něj oči, načež on jen pokrčil rameny.

„To ani nebyl tvůj řidič. Patří k nám,“ prozradil mi. „Jestli si vzpomínáš na ten večer v baru, jak jsi nás zahlédla z toho kopce?“

„Takže jste to byli vy...“ řekla jsem tišeji.

„Myslel jsem, že ti to už došlo,“ zamračeně naklonil hlavu ke straně.

„Co jste udělali tomu chudákovi?“

„Ten chudák byl tvůj řidič,“ prozradil mi bez jakéhokoliv náznaku emocí v hlase.

To si ze mě snad dělá legraci!

„Cože? Co jste mu udělali?“ vyjekla jsem, když jsem se začala obávat, co udělají se mnou.

„Uklidni se. Nikdo na nic nepřijde. Dá se říct, že měl prostě nehodu, a jak jsem řekl, vše ti řeknu potom,“ napil se ze sklenice vody a podíval se ven z okna.

Rychle jsem se odpoutala a chtěla se dostat do předku letadla, jenže on mě chytil za ruku a strhl mě zpátky na sedadlo. „Au!“

„Vážně si myslíš, že se odtud v několika kilometrech nad zemí dostaneš?“ povytáhl pobaveně obočí.

„Nesahej na mě a řekni mi hned, co jsi zač a co po mně kruci chceš!“ zvýšila jsem na něj hlas.

„Jsem Luca. A ty jsi Stella Mayerová,“ odpověděl mi svým klidným hlasem.

„Jak víš, jak se jmenuju?“ zeptala jsem se skrz zařáté zuby.

„Znovu. Vše ti řeknu, až přistaneme,“ zopakoval.

Nad tím jsem jen protočila oči a sedla si zpátky na své místo.

Zavřela jsem oči a promnula si obličej. To snad nebyla ani pravda. Cítila jsem, jak se mi hrnou slzy do očí. Nevěděla jsem, co se děje a co je to za chlapy, jen to, že zabili mého řidiče. Teď jsem tu s nimi byla uvězněná a nevěděla jsem, co mě čeká. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy mě budou chtít někomu prodat? Nebo to jsou nějakí agenti, nebo o co tady vlastně šlo? Měla jsem v hlavě tolik otázek, ale ani na jednu jsem si nebyla schopná odpovědět. Neměla jsem u sebe ani svoji kabelku, kterou mi očividně zabavili. Vzala jsem si deku a pevně se s ní přikryla. Snažila jsem se věřit, že tohle je jen hloupá noční můra, ale moc dobře jsem věděla, že to je realita. Svírala mě úzkost a srdce mi bušilo až v uších.

Luca se po chvíli zvedl a odešel do předku letadla k ostatním, kde se s nimi začal bavit italsky, takže jsem jim nerozuměla. Až v tu chvíli jsem si všimla, jak je vysoký. Měl tmavé vlasy, které mu spadaly lehce do čela, ostré rysy tváře a široká ramena, ale z jeho pohledu nešlo vyčíst vůbec nic.

Uvědomila jsem si, že jsem si nechala v kapse mobil. Na chvíli jsem ucítila naději, že bych mohla někomu zavolat, ale potom mi došlo, že tu není signál. Bezmocně jsem si povzdychla a zavřela oči.

Luca se mnou do konce letu už nemluvil. Díkybohu. Věděla jsem, že se od nich musím nějak dostat pryč. Co se mnou budou dělat na Sicílii?

Za pár minut jsme přistáli na letišti v Palermu. To už zapadalo slunce. Hned jsem se odpoutala a vydala se jako první k východu. Pilot mi otevřel dveře a spustil dolů schůdky. Když jsem vyšla ven, už tam na nás čekal velký Mercedes. Luca mě následoval, vzal mě za paži a dovedl mě k autu. „Půjdu sama, když dovolíš, tak na mě laskavě nesahej,“ štěkla jsem na něj a vytrhla se z jeho sevření.

Jen kývl, že to pochopil, a otevřel mi dveře od auta. „Nastup,“ přikázal mi.

Podívala jsem se do auta a poté zpátky na něj. Všimla jsem si, jak nás ostatní pozorují, jako by čekali, co se bude dít dál. Řekla jsem si, buď teď, nebo nikdy. Otočila jsem se k autu zády a začala rychle utíkat co nejdál od nich.

„Stello!“ slyšela jsem za sebou volat Lucu, ale ani jsem se neohlédla. Běžela jsem, jak nejrychleji jsem mohla, směrem k hlavní budově letiště. Naštěstí bylo dost malé a letadlo stálo poměrně blízko. Skoro jsem doběhla k terminálu a už si myslela, že mám vyhráno, jenže v tu chvíli už si mě hodil přes rameno jeden z jeho mužů.

„Okamžitě mě pusťte!“ ječela jsem na něj a bušila mu rukama do zad. „Slyšíte?!“

Jenže to už jsme byli zpátky u auta a on mě strčil rovnou dovnitř na sedadlo. Luca už seděl vedle mě a připoutal mě.

„Já ti říkám, že tohohle budeš litovat, ty hajzle,“ řekla jsem rozzuřeně a otočila se směrem k němu.

„Těch slov mě můžeš ušetřit. Jsi docela odvázná, že? Zatím jsem ti nic neudělal,“ bránil se a sledoval mě. Řidič se s naším autem pomalu rozjel z letiště směrem k hlavní silnici.

„Samozřejmě že jsi mi nic neudělal. Jen jste mě unesli, uspali a násilím dotáhli do auta na úplně jiném místě, než jsem měla teď být. To vůbec nic není, že?“ odsekla jsem a sedla si blíž k oknu, dál od něj.

Cítala jsem na sobě jeho pohled.

„Až přijedeme ke mně, budu po tobě chtít pár informací,“ oznámil mi a upravil si košili.

„A to ses mě nemohl zeptat a nechat mě odjet? Třeba například v tom baru v Positanu?“ podívala jsem se na něj a pozorovala, jak si upravuje límeček.

„Vzhledem k tomu, že jsi nás v tom baru už stejně viděla, už tě nemůžeme nechat jen tak být,“ poučil mě, jako by to mělo vysvětlit situaci.

„O čem to pořád mluvíš? Já vás vůbec neznám,“ povzdychla jsem si a podívala se na něj.

Na to mi už neodpověděl a podíval se před sebe na čelní sklo.

Zakroutila jsem hlavou a opřela si ji o okno. Prosim, že se mi tohle jen zdá?

Projížděli jsme po silnici, kolem které nic nebylo. Jediné, co jsem viděla, bylo moře po jedné straně a v dálce palmy a světla, která svítila z menších měst kolem. Luca začal po chvíli s někým telefonovat, jenže jsem mu zase nerozuměla. Po několika minutách jsme přijeli k velké bráně. Podívala jsem se před sebe a spatřila ohromnou vilu se zahradou kolem. Auto dojelo až před vchod a zastavilo. Vypadalo to spíš jako nějaký hotel.

Luca vystoupil, vykročil k hlavním dveřím a ostatní ho následovali. Dveře od auta mi otevřel náš řidič. „Můžete vystoupit,“ řekl a věnoval mi menší úsměv.

Jen jsem si ho podezíravě prohlédla a pomalu vystoupila z auta. Zavřel za mnou dveře a zamkl auto.

„Pojď za mnou,“ přikázal mi a vydal se k hlavnímu vchodu vily.

Zhluboka jsem se nadechla a rozhlédla se kolem sebe, že bych se znovu pokusila o útek, jenže on mě pozoroval, jestli ho následuju. Pomalu jsem za ním šla dovnitř. Ostatní mezitím už někam zmizeli. Uvnitř jsem si zatím všimla jen kamenných zdí a vše působilo tmavě a tajemně. Jen pár světel, která visela na stropě dlouhé chodby, bylo rozsvícených. Venku už byla úplná tma. „Můžeš se posadit tady, než přijde šéf,“ oznámil mi.

„Šéf?“ podívala jsem se na něj.

„Luca,“ upřesnil.

„Aha. Takže on je váš šéf,“ protočila jsem oči a opřela se bokem o stěnu. „Nepotřebuju si sedat.“

„Jak myslíš,“ odešel ode mě o pár kroků dál a stoupl si před hlavní dveře.

„Proč mě tady držíte a co chcete? Budete z toho mít hodně velký problém,“ pohrozila jsem mu, i když jsem stejně věděla, že je to nejspíš k ničemu.

„Luca ti vše řekne. Věř mi, že nemáme v plánu ti nic udělat.“ Dal si ruce do kapes, ale z jeho hlasu bylo těžké poznat, jestli mi říká pravdu.

„Myslíte si, že vám to budu věřit? Neznám vás a odvezli jste mě bůhvíkam, víte, jak mi je?“ rozhodila jsem frustrovaně paže.

„Chápu, ale takhle to u nás chodí,“ poučil mě, jako by to bylo běžné.

„Že normálně unášíte lidi?“ nadzvedla jsem nechápavě obočí.

„Ne, ale prostě to tak je,“ znovu odpověděl, aniž bych se dozvěděla něco konkrétnějšího.

Zamračila jsme se na něj a založila si ruce na prsou. Pořád mi nic nedocházelo.

Jejich šéf, tedy Luca, se po chvíli vrátil a další dva muži ho následovali. Zastavil se u Itala, který mě přivedl od auta, a něco si s ním řekl italsky. Poté vrátil pohled zpátky ke mně a přiblížil se.

„Sedni si,“ přikázal mi a ukázal k pohovce.

„Nechci. Budu stát, protože brzo zase odejdu,“ odpověděla jsem na protest a zakroutila hlavou.

„Řekl jsem ti, aby sis sedla,“ znovu mě varoval a nespustil ze mě oči.

„Ne,“ zopakovala jsem a zakroutila hlavou.

Luca ke mně přišel blíž a chytil mě za paži. I když jsem se ho snažila odstrčit, dotáhl mě k pohovce a posadil mě. „Au, řekla jsem, ať na mě nesaáhš!“ zasyčela jsem.

„A já ti řekl, ať si sedneš,“ pronesl chladně a poté si sedl naproti mně na druhou pohovku.

Všimla jsem si, že ti další chlapi, co s námi byli v letadle, stáli vedle hlavních dveří, co vedly pryč z obývacího pokoje.

„Jsou tam, abych neutekla?“ podívala jsem se zpátky na Lucu.

„Ty mě teď budeš poslouchat a odpovíš mi, na co se tě budu ptát,“ zavelel a ignoroval moji otázku.

Bezmocně jsem si povzdychla. Naklonila jsem hlavu ke straně a čekala, co bude dál, když jsem věděla, že mi nic jiného nezbyvá.

„Kdy zemřel tvůj otec?“

Jeho otázka mě zaskočila.

„Co, prosím? Proč se mě ptáš na mého tátu? Jak o něm víš?“ podívala jsem se a svařčila nechápavě čelo.

„Odpověz mi,“ přikázal a nespustil ze mě oči.

„Nebudu ti nic o sobě říkat,“ zaprotestovala jsem a odvrátila pohled.

„Stello...“, varoval mě.

„Chci vědět, co jsi zač a k čemu ti tohle je. Co po mně chceš?! Já nevím, kdo jsi a co mám s vámi všemi společného,“ řekla jsem rozčileně a naklonila se víc dopředu.

Luca si prohrábl rukou vlasy, poté si opřel paže o kolena a znovu ke mně zvedl pohled. Z jeho očí šla temnota a tajemnost.

„Jsem šéf sicilské mafie, Stello. Proto chci a žádám tě, abys mi odpovíděla, a dozvíš se toho víc,“ pronesl tichým hlasem.

Cítila jsem, jak mě začalo polévat horko. Cože to řekl? Mafie? Takže všechny ty moje domněnky a pocity byly pravdivé? Moje srdce bušilo jako o závod a začalo mi pískat v uších.

„Cože jsi...?“ opáčila jsem potichu a doufala, že jsem se přeslechla.

„Myslel jsem, že o mafii díky své rodině už něco víš. Tvůj otec byl Ital, nebo ne?“ ptal se a pozorně mě sledoval.

Jen jsem mu nevěřičně hleděla do očí. Měla jsem pocit, jako bych úplně přestávala vnímat. O co tady jde? Jak ví o mé rodině? Co se vůbec děje?

Hlavou mi začínala běžet spousta věcí a myšlenek. Musela jsem odsud pryč. Rychle jsem se zvedla, jenže se mi z toho všeho náhle zamotala hlava, takže jsem si pomalu musela sednout zpátky na zadek.